

Věrná

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník III - Číslo 2

V Žatci dne 16. ledna 1948

Cena 3 Kčs

Budeme volit

Velká většina volyňských Čechů se účastní letos po prvé svobodných a v plném slova smyslu demokratických voleb v Československu. Noví voliči budou postaveni před nový pro ně problém: spolurozhodovat o politickém rozdělení sil v novém národním shromáždění a ve vládě.

Víme bezpečně, že značná část našich vol. krajanů se dosud neorientuje dost dobře ve struktuře našeho státního zřízení, natož pak v úkolech, programech a cílech našich politických stran, které budou aspirovat na jejich hlasy.

Víme také, že stranická agitace a stranická zaujatost většiny příslušníků každé politické strany nemůže nám udělat v těchto otázkách dost jasno. V tom musíme spoléhat na vlastní zkušenosti a poznatky a utvořit si o věci svůj vlastní názor.

K otázce voleb se ještě vrátíme a budeme informovat o všem, co je s našeho hlediska důležité a závažné. Dnes chceme jen upozornit naše re-emigranty, aby o věci přemýšleli, aby se dívali kriticky a nezaujatě jak a co se dělá, aby se nedali zlákat hlučnými hesly, volební agitací, planým řečněním — ale aby kladli nade vše zájem národa a státu, aby cenili práci a hodnotili úspěchy, aby se rozhodovali pro státotvorný a budovatelský program.

A s našeho hlediska užšího, čistě zájmového, musíme pamatovat, že to s námi myslí dobře ne ten, kdo mluví o našich zásluhách, theoreticky uznává naše křivdy a pochlebuje nám, aby nás získal — ale ten, kdo nám prakticky pomáhá, vychází vstříc a plní dané sliby.

Při letošních volbách budou vol. Češi tvořit značné procento voličů v mnoha okresech. Stane se proto také aktuální vedle spolurozhodování otázka našeho uplatnění se ve veřejném životě.

A této otázce přikládáme zvláštní důležitost a velký význam. Podaří-li se nám získat našemu počtu přiměřené zastoupení, bude to velký krok kupředu na cestě našeho splynutí s místním lidem a zapojení do budovatelské práce na společném díle výstavby naší republiky.

Letošní volby dávají nám k tomu dobrou příležitost. Je v našem i ve veřejném zájmu, aby nezůstala ne-

Zimní nálada — ale jen na obrázku

Záběry z pohraničí

O problému smíšených manželství u nás byly již popsány celé stohy papíru, aniž se dospělo ke konečnému řešení. Jedni je zatracují, druzí berou pod ochranu. Pravdu snad má jedna i druhá strana, přece však, objeví-li se dnes v novinách články na jejich ochranu, je to při nejmenším trestuhodná troufalost a neznalost tohoto problému. Neboť kdyby pisatelé těchto článků navštívili pohraničí a třeba jen povrchně prostudovali tuto otázku, byli by nuceni pozastavit se nad zajímavou skutečností: že totiž nejméně 80% smíšených rodin mluví doma německy!

A kdyby prostudovali tuto otázku úplně, zjistili by, že těchto 80% neovládá a nikterak se nesnaží ovládat češtinu, zato však provokativně užívá němčinu! Nutno konstatovat, bohužel, že i mnoho nových (starousedlíky nevyjímaje!) osídlenců si rádo vypomáhá (ve styku s Němci „samospasitelnou“ a že mnoho takových individuí nápadně rádo mluví o krádežích konfiskátů, aby vzápětí poukázali na vzorný pořádek okupantů. Že mnozí, také tak zvaní „hraničáři“ paktují z různých důvodů s Němci, není žádným tajemstvím, bohužel, nejsou tyto zjevy

dostatečně pranýřovány a osoby takové svých postavení zbavovány, když svým jednáním nad slunce jasněji dokazují svoji národní nespolehlivost.

Nedávno ve významnějších našich týdenících byla otištěna výzva Češek provdaných za Němce, kde se hlavně poukazovalo na utrpení dětí ze smíšených manželství. Tyto děti prý trpí a nikdo z kompetentních činitelů si tohoto prý povážlivého zjevu nevšimne. Toto jest v podstatě znění této výzvy očištěné v novinách, aniž si kdo valně povšiml toho, že mluvíme dnes o utrpení dětí u nás, to je při nejmenším trestuhodná pomluva našeho lidově demokratického zřízení a drzá lež vmetená do tváří lidických, zavražděných malínských a tisíců a statisíců jiných dětí ze všech evropských států! I když nelze generalisovat, nutno zaznamenat jednu tipickou událost z jedné pohraniční české obecné školy:

Učitel, politický vězeň, vykládal žákům o hrůzách koncentráků. Ke konci přednášky konstatoval, že ta doba je za námi. Němce z pohraničí, kteří měli na tom velký podíl, jsme odsunuli a více se nevrátí.

„To není pravda!“ ozývá se pojednou z jedné lavice.

„Jak to?“ ptá se překvapený učitel.

„Moje maminka poslouchá každou noc cizí rozhlas, z kterého ví, že Němci jsou již na hranicích a brzo se vrátí!“ zní vítězně.

Tak mluví dítě ze smíšeného manželství, jehož matka je Němka a otec Čech (alespoň na papíře) a jejichž majetek nebyl, tuším, doposud konfiskován proto, že jsou spolehliví. Jako komentář k tomu, i když opakují, nelze generalisovat, připomněl bych otázku, která zde byla před časem otištěna: „Nelžeje hada na vlastní hrudi?“ Kdo podpisuje takovým lidem spolehlivost?

A tak, zatím co včera jedni umírali na všech frontách světa za svobodu našeho národa a vyhnání odvěkého vraha z naší vlasti, dnes druzí, pravděpodobně pro záchranu vlastní kůže, podpisují Němcům a jejich přísluhovačům napravo nalevo státní spolehlivost, žádosti o státní občanství a antifašistické legitimace, jejichž majetníci pak dovedou „antifašisticky“ říci českému úředníku... avšak poslechněme si původní zprávu olomouckého „Našince“:

„V mimořádné den 6. prosince

Budeme volit

(Pokr. se strany 1.)

využita. Záleží teď mnoho na tom, aby se vol. krajané dobře a včas informovali o svých právech a povinnostech v souvislosti s blízkými se volbami, aby se přesvědčili, zda jsou řádně zapsáni ve voličských seznamech, které budou od 16. do 31. ledna t. r. vyloženy u všech MNV k veřejnému nahlédnutí, a aby včas provedli reklamní řízení, jakmile zjistí závadu.

Zajistit si volební právo je dnes povinností všech volyňských Čechů. j. ca.

1947 dostavil se na úřad ONV ve Šternberku, německý antifašista Otto Tögel ze Šternberka se svým zetěm p. Součkem, který mu dělá tlumočnicka, protože Tögel se ani za dvacet let předmnichovské republiky a za dva a půl roku po osvobození se ještě nepokusil ani učiti se českému jazyku! Tento Němec, dnes opět československý státní občan, podal si na ONV žádost o vystavení živnostenského listu na živnost kloboučnickou a toho dne drze urgoval v živnostenském referátě urychlené vyřízení své žádosti. Dokonce vyhržoval přítomnému úředníkovi stížností na ministerstvu v Praze. Když ho úředník slušně upozornil, aby v kanceláři nekřičel německy a chceli jednat s úřady, ať se naučí česky, zvláště chceli provozovat živnost, vykřikl Tögel: „Daß ist ein tschechischer Hund!“ Když byl na to okřiknut jiným úředníkem, co si to dovoluje, prohlásil, že on jako internacionál vi, co má dělat. — Kdo chrání takové lidi v pohraničí a kdo dokonce doporučuje taková individua k získání živnostenských oprávnění? Najde se u nás tolik národní hrdosti, abychom takový věd na mladé CSR dovedli odstranit? Vydolí z toho důsledky političtí vězňové a příslušníci odboje? Nebo snad musíme si dát ještě dnes nadávat od Němců českých psů?“

Potud „Našinec“, poslechněme si však, co o Němcích u nás píše „Český Čech“: „Když v roce 1946 byl prováděn hromadný odsun Němců, mnozí pohodlní národní správcové a mnohé pohodlné závodní rady, místo aby se snažili odsunout co největší počet Němců, pohodlně spoléhali na to, že Němci budou pracovat a oni pohodlně vydělávat. Dnes se nám tato zásada vymstila a stojíme před problémem, jak naložit se statisíci Němci, kteří nám zbytečně zůstali v pohraničí.“ Kdo, dodáváme my, působí státu státní škody zakládáním požárů, pašeráctvím, špionáží a vraždami. To je výstrahou pro nás a ponaučením, ovšem draze placeným, že ti, kteří nebyli z různých důvodů odsunuti, stávají se stále drzejšími a smělejšími.

Ing. Václav Krch:

Chcete rodinný domek?

Jaká je tohle otázka, myslíte si všichni, kteří jste šli svého času do pohraničí, abyste pomohli zachránit tuto část naší vlasti pro náš hospodářský život. Jaká je to otázka, kdy již tak dlouho, někteří rok, někteří déle, čekáme na to, abychom mohli mít jistotu a mohli bydlet ve svém. Pravda, čekali jste dlouho, ale dočkali jste se. Dnes po dlouhých bojích a dohadách konečně přiděl rodinných domků je upraven zákonem.

Domky budou přidělovány postupně od počátku 1948 okres po okresu

Ptáte se, kdy asi dojde na váš

Tak v jedné pohraniční obci žádali, aby jim byl otevřen kostel. Když se tak stalo, požadovali dosazení německého faráře, protože prý českému nerozumí. Jinde zase s notnou dávkou ironie a skryté nenávisti citovali drze Čechu do očí články zahraničních novin, kde se mluvilo o našem pohraničí z doby okupace a sudetských Němcích velice pochvalně. Někde zase místní úřady či samosprávy přehlížejí některé trestuhodné skutečnosti. Tak Němec, na jehož bývalé usedlosti našel národní správce ukrytou vojenskou pušku, byl nastěhován do těsného sousedství svého bývalého statku, takže mu byla přímo dána možnost v kteroukoliv noční dobu vyzvednout si věci, které tam zajisté ukryl. A mohou to být nebezpečnější věci než pušky, jak konečně i dosvědčují nálezy zpravo-dajských orgánů ministerstva vnitra, kterým se podařilo vypátrati celá skladiště traskavin a výbušnin určená pro destruktivní práce v osvobozené republice. Traskaviny tyto uskladnili Němci před odsunem a veliký podíl na tom má i W. Jaksch. Na Nový rok pobouřila naši veřejnost zpráva o vraždě dvou příslušníků finanční stráže. Vrahy jsou samozřejmě Němci.

Na jaře, píše Právo lidu, připravuje se odsun všech Němců do vnitrozemí, kde jim bude zaručena občanská rovnoprávnost, protože prý ve státě s demokratickou soustavou není možno tvořit a uměle při životě udržovat dvě kasty občanů: občany plnoprávné a občany trpěné více méně z boží milosti a okleštěné od základních práv svobodného člověka. Z tohoto hlediska se připravovaný jarní odsun Němců — s výjimkou smíšených manželství — do vnitrozemí jeví jako opatření zásadně humanitní a demokraticky pokrokové. Protifašisticky smýšlejícím a republice nakloněným Němcům bude — tak dána možnost soužití s novým prostředím, skupinám německé národnosti irredenty, jež zlomky přes všechna opatření ještě mezi těmi několika sty tisíci Němci v Československu zůstaly, bude vzata poslední možnost k podratné činnosti.

okres? Na tuto otázku je jednoduchá odpověď. Ve vašem okrese bude přidělováno teprve tehdy, až budou všechny předpoklady pro přiděl splněny. Aby vám mohl být rodinný domek přidělen,

musí být nejprve řádně konfiskován

a to se dosud ve všech případech nestalo. Je mnoho okresů, kde 40 i více procent rodinných domků není dosud konfiskováno vůbec, nebo je konfiskováno špatně.

To však není jediná podmínka. Musíte mít též z bytu řádně vyměřené a řádně zaplacené nájemné. Mnoho místních národních výborů

nájemné dosud vůbec nevyměřilo a ještě více je těch, které nájemné vyměřily špatně. Jděte proto k funkcionářům vašich místních národních výborů a žádejte, pokud nemáte dosud vyměřené nájemné, aby se tak stalo v nejbližších dnech. Pokud máte již vyměřené nájemné, posuďte sami, odpovídá-li jeho výše předpisům, vydaným osidlovacím úřadem. V mnoha případech poznáte na první pohled, že nájemné je proti běžným cenám neúměrně nízké.

Nejste-li si jisti, můžete si nájemné propočítati sami podle brožurky osidlovacího úřadu, svazek 6-7 „Volné byty, levnější nájemné“. Nesmíte však spoléhat na to, že funkcionáři MNV vám budou moci rychle a správně vyměřovati. Jsou přetíženi prací a proto se snažte sami jim pomoci.

Ovšem nestačí mít pouze správně vyměřené nájemné.

musíte také mít nájemné za celou dobu užívání řádně zapláceno.

Pokud máte nějaké nedoplatky, vyrovnajte je, než bude zahájen příděl.

Až budou všechny tyto podmínky splněny, bude moci osidlovací úřad zahájit ve vašem okrese příděl. Nesmíte však nyní v této poslední fázi být netrpěliví, protože

jen v pohraničí bude přiděleno 200.000 rodinných domků.

O každém přídělu musí být učiněno závazné rozhodnutí a musí být vypracován vkladu schopný přídělový list. A celou tuto práci musí provést několik desítek úředníků.

Jak bude příděl prováděn?

Zahájením přídělu v některé obci bude vyhlášen rámecový plán v tomto našem věstníku osidlovacího úřadu a fondu národní obnovy. Nejprve místní národní výbor sestaví seznam domků, které navrhuje, aby byly v rámci přídělového zákona přiděleny. Osidlovací úřad tyto seznamy přezkouší a zašle místnímu národnímu výboru schválený seznam rodinných domků, které budou přidělovány. Místní národní výbor pak vyvěsí schválený seznam spolu s rámecovým plánem; dnem, který následuje po tomto vyvěšení, se počíná 2měsíční lhůta o podání přihlášek některého z domů.

Přihlášky o příděl domků mohou být podávány až po vyvěšení uvedeného schváleného seznamu

Podávati přihlášky o domek, který v seznamu není uveden, stejně jako žádati o přidělení rodinného domku dřívě, než je seznam v obci vyvěšen, nemá významu, protože na takovéto přihlášky a žádosti nebude brán zřetel.

Přihlášky budou podávány na úředních formulářích

Tyto formuláře budou dány včas do prodeje. Vyplněnou přihlášku se všemi příslušnými doklady podá uchazeč před ukončením uvedeného 2měsíčního lhůty, u toho národního vý-

boru, do jehož obvodu domek, o který uchazeč žádá, patří.

Protože mnoho osidlenců z pochopitelné nervozity posílá již nyní žádosti o přidělení domku osidlovacímu úřadu, místním národním výborům a jiným úřadům, upozorňuji znovu na to, že přihlášky o přidělení domku budou podávány na úředních tiskopisech, a to teprve tehdy, až bude v obci vyhlášen seznam domků, které budou přidělovány.

Komu bude rodinný domek přidělen?

Každý přidělec musí samozřejmě splniti určité podmínky, které jsou předepsány zákonem č. 31-1947 Sb. a vládním nařízením č. 163-47, Sb.; jsou to:

česká, slovenská nebo jiná slovenská národnost, soudní bezúhonnost, národní a státní spolehlivost a soudní bezúhonnost a státní spolehlivost rodinných příslušníků, žijících se žadatelem ve společné domácnosti; rodinní příslušníci nesmějí býti národnosti německé nebo maďarské. Dále musí uchazeč prokázati, že není vobodný, že neizpověděl od 1. dubna 1947 bydlí v domku, že nemá jinde vlastního bytu nebo že se ho vzdá, že má v místě, kde je rodinný domek nebo v okolí stálé řádné zaměstnání a konečně, že si při správě nebo užívání domku vede s péčí řádného hospodáře. Všechny doklady bude možno přiložiti v soudně ověřených opisech.

Z uvedeného vyplývá, že v pohraničí

domky budou přiděleny v první řadě jejich uživatelům, kteří v nich bydlí nejpozději od 1. dubna 1947

Bude tudíž při přídělu přihlédnuto především k těm osidlencům, kteří šli na výzvu osidlovacího úřadu do pohraničí a kteří dostali do užívání rodinný domek před tímto datem, splňují-li podmínky, které jsou na hoře uvedeny. Znovu upozorňuji na to, že uchazeč musí též splniti podmínku řádného hospodaření, což v první řadě znamená, že musí prokázati, že za celou dobu užívání řádně platil vyměřené nájemné. Mezi těmito přidělci bude značný počet

Miroslav Bureš:

Zprůmyslnění Žatecka životní důležitost volyňských Čechů

S osídlením Žatecka probíhala současně dalekosáhlá pozemková reforma, která podstatně změnila tvářnost zemědělských usedlostí. Z velkých statků se vytvořily menší zemědělské podniky o největší výměře 13 ha. Názory na jednotný typ zemědělských usedlostí bez přihlédnutí k bonitě půdy a terénu se různí. Jest bezvýznamně setrvávati v kritickém postoji k tomuto uspořádání, když v nejbližší době má dojiti k zaknihování zemědělských přídělů, jež definitivně zakončí současný stav zemědělského osídlení. Rozdělení zemědělské půdy na jiné zása-

přednostních uchazečů podle zák. č. 255-1946 Sb., zák. č. 164-1946 Sb. a zák. č. 138-1947 Sb., kteří obdrží a domky k uvedenému datu neobydlené. Nebude-li takovýchto uchazečů, bude domek přidělen uživateli, který se do něho nastěhoval až po 1. dubnu 1947.

V těch oblastech, kde není dostatek pracovních příležitostí a kde proto žádný uchazeč nebude moci splniti podmínku, že má v místě nebo v blízkém okolí stálé řádné zaměstnání, budou domky přidělovány uchazečům, kteří tuto podmínku nesplňují. Proto i pensisté, kteří, aby uvolnili své byty pracujícím, se odstěhovali do neprůmyslových krajů, dostanou rodinný domek, který užívají, do vlastnictví.

Zač budou rodinné domky?

Cena rodinných domků se bude počítati násobením nájemného předepsaného podle příslušných vyhlášek osidlovacího úřadu a fondu národní obnovy. Násobitel je odvislý jednak od třídy vybavení, do které byl domek zařazen při určování nájemného (třída A-F), jednak od oblasti, ve které se domek nachází. K takto stanovené ceně bude přičtena cena pozemku. Nejméně 10 procent přejímací ceny musí přidělec uhraditi v hotovosti před získáním domku. Zbytek pak může uhraditi z vázaných vkladů svých, své manželky a nezletilých dětí, žijících s ním ve společné domácnosti, až do výše částek prostých dávek přírůstku na majetku. Pokud přidělec nebude moci zbytek uhraditi z vlastních vázaných vkladů, na zbytek přejímací ceny opatří fond národní obnovy přidělci úvěr u peněžního ústavu.

Osidlovací úřad a fond národní obnovy připravuje podrobně celé přidělové řízení tak, aby příděl 200.000 rodinných domků proběhl hladce a aby přihlášky všech uchazečů byly včas a řádně proiednány. Je jen na vás, abyste tuto práci ulehčili tím, že přihlášky budete podávati včas, řádně a svědomitě vyplněné a opatřené všemi potřebnými doklady.

dě, nežli předurčovala dřívější výměra i v rozsahu zemědělských budov, způsobí některé potíže, jež se budou muset pozvolna odstraňovat. Nový typ zemědělských usedlostí skýtá obživu pro méně početnější rodinu. Tato pronikavá reforma bude mít značný hospodářský ale i sociologický dosah. Zejména pro početné rodinné příslušníky volyňských Čechů nebude pro všechny v přidělené usedlosti plně pracovní příležitosti. Kromě špičkových prací v době sklizně bude na 13 ha zemědělské usedlosti minimální potřeba námezdně pracujících. I když tento problém

se dnes citelně neprojevuje, je zapotřebí tuto otázku věcně zkoumat a hledat pracovní příležitosti pro všechny, jenž v zemědělských usedlostech nemohou v budoucnosti nalézt trvalé existence. Za dnešního nedostatku námezdně pracujících sil zdá se na pohled při nejmenším předčasně o tomto problému psát. A přece je nutno důsledně vyhledávat všechny předpoklady směřující k průmyslové výstavbě Žatecka. Je to životní důležitost tohoto okresu, na kterém musí mít zájem jak zemědělec, tak i námezdně pracující lid. Prosperita žateckého zelinářství je především závislá na místní spotřebě. Zprůměrnění kraje mělo vždy

blahodárný vliv i pro zemědělství samé. Přispívali především k zlepšení životního standardu zemědělce. Proto také státy specificky zemědělské s nízkou životní úrovní budují dnes vlastní průmysl, aby aspoň poněkud zvedly životní niveau selského lidu.

Budování průmyslu na Žatecku je především motivováno péčí o volyňské Čechy. Jde o vytvoření podmínek pro všechny kategorie s různou kvalifikací a určením. V plánu na vybudování průmyslu počítá se částečně také s možností, využití některých koňských potahů v době pracovního klidu v zemědělství. Se vši pozorností by měli volyňští Če-

ši sledovat tento problém, o jehož řešení průmyslový referát ONV v Žatci usiluje. V podstatě nejde pouze o hledání pracovních možností, ale také o zlepšení životních podmínek všeho lidu na Žatecku. Budování rozsáhlého průmyslu na Žatecku je konstruktivním příspěvkem k vytvoření šťastnější budoucnosti volyňských Čechů, jejichž bolesti, zklamání a roztrpčenosti je často využíváno lidmi, sledujícími své vlastní sobecké cíle. Mým hlubokým přesvědčením je tvoření lepších životních podmínek pro volyňské Čechy a vytvoření nového, šťastného a radostného života v naší vlasti.

Resoluce MRK v Blahutovicích

Žádáme právo a spravedlnost pro zahrani. vojáka vol. Čecha

Místní rolnická komise v Blahutovicích, okres Nový Jičín, usnesla se ve schůzi dne 8. listopadu 1947 na této resoluci:

Vzali jsme na vědomí výnos ministerstva zemědělství, odbor IX-2, č. j. 369-1947, jednající o přednostním právu zahraničních vojáků a volyňských Čechů. Hluboce roztrpčení vidíme, že úřady postupují zcela proti smyslu dekretu presidenta republiky a výnosů ministerstva zemědělství. Proto jsme se usnesli vylicíti stručně postup úřadů při obsazování čís. 1 v Blahutovicích.

Po převratu 1945 zabral nejlepší statek ve vsi bývalý učitel S., který šel do pense před dokonalým 30. rokem věku a jehož manželka je bývalou učitelkou. Tento muž se dopustil mnoha nečestných činů, poškodil stát nesevědomitým hospodařením, ač sám ženat a otcem čtyř malých dětí, udržoval milostný poměr s Němkou a svým kořistnictvím, hrabivostí a nezřízeným životem vzbudil nenávisť veliké většiny obyvatelstva. Při své návštěvě v březnu 1947 v Praze odcizil tento bývalý učitel v ministerské kanceláři důležitý dokument, který byl u něho při tělesné prohlídce nalezen a jemu odebrán. Ministerstvo zemědělství zrušilo dekret na usedlost čís. 1 v Blahutovicích s odůvodněním, že jej získal pan S. podvodným způsobem a nařídilo exekuční vyklizení. Úředníci se dostavili, zavolali k výkonu SNB, pan S. však dům zamkl a utekl, čímž exekuci zmařil. (Výnos min. zeměd. č. 1916-47 Ko-Nj z 25. 3. 1947.)

Nařízeno nové obsazovací řízení, místní rolnickou komisí počínaje. Ve schůzi MRKO dne 26. dubna zvolila tato komise sedmi hlavy z osmi pana C., volyňského Čecha a vojáka Svobodovy armády. Tato komise byla řádným způsobem zvolena a dohlédacími úřady schválena. Brzy nato dostavila se do obce ORKO a pokoušela se nátlakem změnit rozhodnutí místní komise, ale marně. Pak byla MRKO volána do Nového Jičína a tam na ni činěn nátlak, aby

své rozhodnutí změnila ve prospěch pana S., ale rovněž marně. Ministerstvo zemědělství schválilo rozhodnutí místní komise ve prospěch zahraničního vojáka výnosem z 21. V. 1947. Domnívali jsme se, že rozhodnutí ministerstva zemědělství má konečnou platnost, ale chyba lávky: osobní známosti a zákulisní vlivy chrání pana S. až dodnes. Expositura ZNV v Ostravě, místo aby provedla rozhodnutí ministerstva, uspořádala v obci plebiscit, při němž bylo přes 50% voličů zbaveno volebního práva a ve skutečnosti byly sudeťácké voiby. Úředník ZNV držel rozhodnutí ministerstva z 21. května 1947 v ruce, doznal, že jest rozhodnuto ve prospěch zahraničního vojáka, ale výslovně řekl: „Ale my si to uděláme, jak budeme chtít.“

Pokoušel jsme se zákroky u všech možných úřadů docílit toho, aby pravda, právo a spravedlnost zvítězily, bohužel marně, a pan S. sedí na statku bezprávně dodnes. Podotýkáme, že proti panu učiteli S. podpisovali petice příslušníci všech čtyř politických stran a podepsalo je všech osm členů komise.

Porovnejme oba uchazeče: Na jedné straně mladý učitel, chlapík jako hora, zdravím jen kypí, ale do pense byl dán před třicetkou věku, prý ze zdravotních důvodů, manželka ještě mladší, zavoněl jí velkostatkářský život, učitelkou již býti nechce. Otec pana S. jest bohatý člověk, svá vlastní pole dává výhodně do nájmu, bratr p. S. žije v Anglii a jen občasně přijíždí do vlasti, vyšňožen jako lord. Za války dělal pan učitel S. správce na velkostatku, byl tedy pro Němce „persona grata“, nechceme-li přímo říci: kolaborant. Před válkou byl pan učitel S. horlivým agrárníkem a cvičil také selskou jízdu. Jeho stejnojmenný strýc byl ředitelem hospodářské školy, za války šel předčasně dobrovolně do pense, protože mu Němci slíbili, že jej učiní ředitelem ohromného velkostatku na Ukrajině.

Proti němu stojí druhý uchazeč: Volyňský Čech, voják Svobodovy

armády, od dětství výkonný rolník. Byl v bojích s Němci těžce raněn, jeho sedmnáctiletý syn padl jako dobrovolník Svobodovy armády. — Padlo také několik blízkých příbuzných jeho manželky. — Dnes se těsní s manželkou a dcerkou v jedné malé a vlhké světničce. Kde jest přednostní právo, zaručené těm lidem dekretem presidenta republiky a ministerskými výnosy? Přednostní právo proti němu má kdo?

Protestujeme proti tomu, aby dekret presidenta republiky a výnosy ministerstva zemědělství byly podřízenými úřady dávány ve psí a úplně znevažovány. Tážeme se také: jest ještě v platnosti výnos ministerstva zemědělství, který praví, že každý, kdo udržoval milostný poměr s Němkou, má býti okamžitě zbaven osídlení? Jest ještě v platnosti dekret min. zeměd., který stanoví, že pensista nesmí míti přiděleno více, než 2 ha půdy?

Takové jednání podřízených úřadů vnučuje lidu jen přesvědčení, že nežijeme v právním státě, poněvadž nižší úřady se neřídí zákonem a nařízením úřadů nejvyšších a samy podporují zvlů a bezprávi.

Žádáme rozhodně, aby právu a spravedlnosti dán byl průchod a statek číslo 1 v Blahutovicích dán neprodleně do vlastnictví zahraničnímu vojáku, volyňskému Čechu Vladimíru Cimbalovi, v jehož prospěch jednomyslně hlasuje zákonitě zvolená a dohlédacími úřady schválena MRKO.

Volyňští krajané nebudou - volit!

— a to tenkrát, když nebudou zapsáni ve voličských seznamech v obci, kde bydlí. Neopomíňte proto v době od 16. do 31. ledna 1948 nahlédnouti do těchto seznamů, vystavených u každého MNV. Nejste-li tam zapsáni, žádejte, aby tak bylo učiněno. Kdo tak neučiní, vzdá se tak dobrovolně práva hlasu. Neopomíňte seznamy prohlédnouti! Upozorněte na toto své známé!

Resoluce ČOL v Tachově

Předložená příslušníky ČOL okresu Tachovského, účastníky I. a II. zahraničního odboje, volyňskými Čechy a reemigranty navrátilivšími se po dlouhém odloučení do vlasti, ve věci obhájení svých nároků a práv vyplývajících ze zákonů republiky.

Výše uvedení příslušníci ČOL jsouce roztrpčeni stálým přehlížením, odstrkováním a nedbáním jejich práv, vznášejí tímto na MNV, ONV, OOK a ÚOP v Tachově svůj kategorický požadavek v následující věci:

1. Veškerá volná místa v úřadech a podnicích buďtež obsazována po slyšení důvěrníka ČOL.

2. Veškeré volné usedlosti a živnosti obsazované OOK v Tachově smějí býti přiděleny teprve po slyšení okresního důvěrníka ČOL.

3. Příděl bytů smí býti proveden teprve po slyšení důvěrníka ČOL a jeho osazení teprve po uspokojení příslušníků II. odboje a reemigrantů.

4. Přídělové řízení již obsazených usedlostí a živností buď provedeno teprve po slyšení zástupců ČOL, kteří musí být o věci včas informováni.

5. Sociální péče musí býti prováděna v prvé řadě pro invalidy, vdovy a sirotky po účastnících II. odboje.

K stálému styku s úřady zvolili si příslušníci ČOL své důvěrníky, jejichž jména současně všem úřadům oznamujeme a kteří musí býti bezpodmínečně k jednáním o výše uvedených aktualitách zváni.

Všichni příslušníci ČOL okresu Tachovského jsou si vědomi svého poslání v národě a slyšeli hlas svého prezidenta pronesený k národu ke konci roku 1947, aby společně s čs. obcí sokolskou byli strážci a ochránci demokratických řádů republiky, a touto resolucí se k výzvě

páně prezidentově připojují a slavnostně slibují, že demokracii v naší republice vždy a všude obhájí.

Proto žádají o řádné plnění zákonů, které republika svým nejvěrnějším synům dala jako odměnu za prolitou krev, ztracené zdraví a majetek. Svou resolucí se obrací na všechny veřejné činitele okresu Tachovského a prohlašují, že nikdy a nikomu nedvolí demokratické řády v řízení republiky nedodržovati a zkracovati práva těch nejzasloužilších příslušníků národa. Upozorňuje-

me, že veškerá příkoří působená našim příslušníkům budeme pečlivě sledovati a tato bezohledně pranýřovati v legionářském a reemigrantském tisku a předkládati je vyšším místům.

Doufáme, že budeme v našich požadavcích náležitě slyšeni a že nebude nutno, aby tito nejvěrnější z věrných byli nuceni k ráznějším krokům.

V Tachově dne 4. ledna 1948.
Československá obec legionářská,
Jednota v Tachově

Proč jen proč?

Ptám se, proč nás Volyňské zdejší lidé mnohdy nenávidí a námi pohrdají. Vždyť jsme děti českých matek a mi, lujem tu českou zem také, ačkoliv jsme byli vzdáleni od vlasti a slýchávali jsme jen vyprávění od našich dědů a otců a zdálo se nám to tak krásné.

Už naše babičky a dědové toužili po návratu zpět a my už jako malé děti jsme říkali, kdybychom mohli aspoň jednou uvidět tu krásnou českou zem. Některým se podařilo dostat se na všesokolský slet s výpravou, pro ostatní to byl jen sen.

A teď, když se uskutečnilo naše vroucí přání a my po velkých starostech a útrapách jsme se sem dostali, často slyšíme pohrdlivá a potupná slova o nás. Přece jsme nepřišli, abychom někoho okrádali o chléb nebo připravili o práci; každý zanechal na Volyni svůj těžce vypracovaný majetek. Jak jsme byli informováni, měli jsme dostat náhradu zde, či jsme snad špatně rozuměli? Ne, nejsme žádní vetřelci, každý z nás je z české krve, naše babičky a dědové vyšli odtud a my patřime zpět do vlasti. Nikdo nám nemůže říci, že jsme se zpronevěřili naší mateřtině; zachovali jsme si svou řeč, jsme a budeme věrnými Čechy.

Proto nás ty krivdy páchané na Volyňských hrozně bolí a ptáme se ještě jednou: proč jen, proč? Marie Nová.

Poznámka redakce: Otiskujeme tento dopis naší vážené čtenářky, ale dovolueme si k němu tuto poznámku: Je pravda že byly časté případy, kdy bylo našim krajanům z Volyně krivdění. Nesmíme dle toho však generalizovat a učinit si dojem, že každý v Československu je naším nepřitelem. To by bylo nespravedlivé. Lidé jsou jen lidé a jako lidé mají své dobré a také špatné vlastnosti. A proto budeme spravedliví k sobě i k druhým: jsou lidé, mezi něž jsme přišli, že mají špatné povahy, ale většina lidí je dobrých, spravedlivých. A ruku na srdce: poněvadž my z Volyně jsme také jen lidé, nemáme pouze jen ty dobré vlastnosti.

Paní Nová, snažíme se uplatňovat recept: opomíjeti lidi, kteří nám nerozumí, nechápou nás a nechtějí nám pomoci i naopak vyhledávají osoby, jichž je ve vlasti dost a dost, které nám rozumí, které nám jsou ochotny v každém okamžiku poradit a pomoci. Dovedeme-li se takto zaříditi, nebude se nám zdát, že jsme nenáviděni a že se nám jen a jen krivdí.

U krajanů ve Slezsku

Již jest za námi hadovitě vinoucí se železnice mezi strmými hřebeny Jeseníků oddělujících žirnou Moravu od země Slezské, ve které jest usazeno mnoho volyňských rodin.

Před námi město — Krnov. Přesedáme do vlaku, který jede do Třemošné. Vejdete-li do vlaku v Krnově, tu ihned k uším vašim zalehnou zvuky řeči vám blízké, — čisté češtiny Volyňáků, tak odlišné od řeči Hanáků a Slezanů. A jede jich mnoho. Připadáte si jako kdysi u Dubna. I ta krajina připomíná vám polohy na Volyni. Přisednete k jednomu z nich a navázete přátelský hovor. Jest to krajan z Martinovky, usazený v městečku Rudolcích. Radostné je, že v této obci Volyňští snaží se všemi silami sžiti se s novými poměry. Mají svou volyňskou

kapelu, své členy v místním národním výboru. I v sousedních obcích — Pelhřimově, Piskořově a Biskupicích — usadilo se mnoho Volyňských, většinou z Hlinska. Ti jsou na tom hůře. Pelhřimov následkem válečných operací jest větším dílem rozbit, Piskořov je zase kamenitý. I oni nenařikají. Mozolovitá ruka volyňského Čecha a jeho srdce zocelené v boji o existenci v cizině smířují se s novými poměry. A přestože jsou vytrvalí a nenároční, přece jen uslyšíte stesk a někdy i slza zaleskne se v oku ženy, když pohlédne na ty rozvaliny hladic hlavičku svého dítěte... Snad jim bude pomozeno...

Jsmo v Třemošné. Po krátkém čekání přisedáme na úzkokolejku, kterou zde jmenují „mezinárodní rychlík“, „americká doprava“ a bůhvíjak.

Jedeme do Osoblahy. Po hodinové jízdě vynořují se na obzoru zříceniny kostela. — Osoblahy. — Vysedáme. Jdeme městečkem. Kolem nás samá zbořeníště. Kupy cihel, betonu, železa. Zde bylo kdysi městečko Osoblahy. A teď zde žijí Volyňáci. Volyňáci z Moldavy a Hlinska. Žijí v těchto rozvalinách. Žijí a... nenařikají, nestěžují si. Věří pevně, že vlast na ně nezapomene a že splní svůj slib — vystavěti jim usedlosti. Přišli sem v tuto pohraniční obec, v tyto zříceniny, aby přiložili své ruce k práci. A my, kdož jsme v Osoblaze byli, poznali částečně život našich Volyňských bratrů, prosíme, aby na ně nebylo zapomenuto. A věříme, že prosby a přání jejich budou splněny.

Václav Šimek,

Mladí nastupují Ohlasy zájezdu Souboru volyňské mládeže na Moravu

Dne 29. prosince 1947 uspořádal v Mohelnici Soubor volyňské mládeže při SČV, pod řízením světového mistra baletu Vl. Libovického (volyňského rodáka), balétní pásmo slovanské vzájemnosti pod názvem: Zpíváme, tančíme, když je třeba, válčíme...

Odbočka SČV v Mohelnici dala hodně práce, než přesvědčila některé činitele MRO, aby povolili sál k tomu účelu. Díky p. Tomanovi a předsedovi MRO volyňská mládež mohla ukázat svoje umění, a bez nadsázky, bylo to skutečně umění.

Při vyprodaném sále, po pěkných úvodech řečníků, p. předsedy MNV P. Kvapila a p. redaktora J. Chudoby, kteří zdůraznili význam společenství se slovanskými státy, zejména se Sovětským svazem, představila se nám volyňská mládež v překrásných výstupech, zdůrazňující spojení Slovanů. Ať zpívali neb tančili ruského Hopaka, bulharskou Elenko neb polského Krakoviaka či českého Strašáka, cítili všichni, že to krásně spadá v sebe a není v tom rozdílu, je to všechno známé, milé, slovanské. Pouze při scéně „Lužice“, kterou představovala sl. Mašková, byl veliký otazník, tu málokteré oko zůstalo suché. Všichni slovanští národové zpívají, tančují, mají svoje hopaky, krakovjaky, strašáky, pouze Lužice nemá nic, mlčí... Trpí... Jak dlouho?

Největšího úspěchu a potlesku si ovšem získal Vl. Libovický ve svých vystoupeních „Vítězství“ a „U souseda chata bílá“. Každý jeho pohyb, krok byl sledován s napětím a provázen bouří smíchu a potlesku. Ale i všichni účinkující si získali sympatií celé publika. Bylo to krásné střídání zpěvů a tanců, hned jsme slyšeli ruské národní písně, hned ukrajinské, běloruské, polské, jugoslávské, bulharské a na konec české a vše bylo také odměňováno silným potleskem.

Celkový pohled byl velmi pěkný, každý návštěvník si odnesl velmi dobrý dojem z celého večera a poznal velkou snahu volyňské mládeže, ukázat svoji vyspělost, znalost slovanských jazyků a snahu jít kupředu s duchem času, lámající takto staré předsudky znalosti slovanského světa. Naše mládež nám ukázala, že již nesmíme jít starými předsudky a jimi žít zde v republice.

My Volyňští musíme dohnat, co jsme promeškali ne z vlastní viny a musíme jít s vývojem, který spěje mlovými kroky kupředu, a proto takové vykročení volyňské mládeže mnoho znamená a je velkým skokem kupředu a může značně přispět ke sblížení s ostatním slovanským světem.

Mnoho takových, kteří viděli na volyňském Čechu jen to špatné jsou nyní přesvědčeni o něčem jiném a pohlíží na Volyňáka jinak, poně-

vadž získal v jejich očích mnoho takovým vystoupením, a proto by nemělo zůstatí pouze na tomto jednom vystoupení a bylo by potřeba více podobných podniků uspořádati.

Celkem Soubor volyňské mládeže s jeho vedoucím Vl. Libovickým si získali velmi velké sympatie v Mohelnici a okolí a každý by si přál shlédnouti ještě něco podobného podruhé.

J. Mojdíl.

Z Uničovska

Na Nový rok vítali jsme zde zájezd Souboru volyňské mládeže ze Žatce s jeho organizátorem a ředitelem, baletním mistrem p. Vladimírem Libovickým.

Musí se říci, že vystoupení volyňské mládeže bylo imponující a uchvacující. Ty krásné, milé přednesy zpěvů všech slovanských národů, ty krásné, plynulé a ladně provedené tance: to vše mluvilo samo za sebe příliš směle a důrazně, že to byla šťastná a hluboká myšlenka, tak názorným způsobem propagovat dobré jméno volyňské emigrace, vrátivší se nazpět do vlasti, a ražení cesty pro všeslovanskou vzájemnost.

Nechci se zde podrobně rozepisovat o úspěchu a provedení jednotlivých výkonů programu, ale my Volyňští skutečně musíme být vděční mistru Libovickému za jeho široké účastenství ve výkonech, za výcvik celého souboru, za tak dobře mňený program propagace. Bylo by si přátí jenom jedno, a to snad vyslovím za všechny volyňské Čechy, aby ty zájezdy, dle možnosti, byly co nejhustěji prováděny po všech městech naší krásné republiky, neopomíjaje ani Slovenska. Čím by skutečně se povědělo všem, kdo jsou volyňští Češi.

Bohužel, víme, že ty zájezdy nemohou být tak časté, když je mládež na studiích, ale jest velice nutné, využítí k tomu každé volné chvílky.

Vy pak, naše milá mládeži, přijměte od nás všech z Moravy upřímný bratrský dík a teplý stisk ruky za vaši milou obětavost. Jest to od Vás velice krásné a neocenitelné!

Rovněž děkujeme ze srdce celému pořadateltvu zájezdu s mistrem Libovickým v čele a jsme hrdí, že jej my Volyňští máme ve svém středu. Mnoho zdaru!

J. A.

Suchdol n. O.

děkuje Souboru vol. mládeže

Drazí přátelé! Dnes Vám jménem všech vol. Čechů a hlavně jménem vol. mládeže v okrese novojickém za Vaše krásná vystoupení u nás co nejsrdečněji děkuji. Vy, sestry a bratři ze Souboru, otevřeli jste oči všem a dokázali jste, že volyňská mládež mi-

luje své slovanské bratry a hlavně svou krásnou matičku Vlast, ale že to nedokazuje jen na papíře, nýbrž činy.

Slyšel jsem vyprávěti jednoho staršího pána, který říkal, že za třicetiletého pobytu v Suchdole n. O. se cítil teprve po druhé jako v opravdu slovanském, českém Suchdole; po prvé to bylo za prvé republiky, kdy Suchdol byl zaplaven Němci a když se tento kulturní dům po těžkých bojích konečně dostal do českých rukou a na oslavu toho sehrála česká menšina v Suchdole pásmo „Vzhůru Slované“. A po druhé, sestry a bratři, to bylo Vaše vystoupení. A musím říci, že i my v tento den jsme se po prvé cítili jako v českém Suchdole n. O. A také jménem výboru odboru mládeže při SČV v Suchdole n. O. Vám vyslovuji srdečný dík. Vaše vystoupení nám velmi usnadnilo práci ve věci organizace vol. mládeže a jim se otevřely oči. Poznali, že není to plané řečnění a psaní, ale práce poctivá.

Vaši čestné práci na kulturním povznesení vol. krajanů ve vlasti přejí mnoho zdaru. Váš

Václav Dubec, jednatel vol. mládeže v okrese novojickém.

*

Ze Šternberka se oznamuje, že odbočka Svazu Čechů z Volyně, která na ustavující schůzi v Uničově svého času byla ustavena, zahájila 1. ledna svojí činnost. Na vědomí se dává volyňským Čechům okresu Šternberského, že odbočka Svazu Čechů z Volyně se nachází v ulici Krampolové v místnostech p. Václava Dolejše, volyňského krajanů. Uřaduje se dvakrát v týdně, v pondělí a pátek. Jiné dny v týdně tajemník pracuje doma v Medlově čp. 10 a proto kdo by potřeboval nějaké informace, může se na něj obrátit přímo v bytě.

Výzva optantům!

Okresní národní výbor — referát národní bezpečnosti v Žatci — vyzývá všechny optanty ze Zakarpatské Ukrajiny, aby — pokud nemají již definitivní opění osvědčení — předložili ministerstvu vnitra — pokud tak již ne učinili — ihned tyto doklady:

1. průkaz o čs. státním občanství nebo domovském právu do 29. června 1945,
2. potvrzení o bydlišti od 1. prosince 1938 dodnes,
3. průkaz o české nebo slovenské národnosti,
4. potvrzení o rodinném stavu (svobodný, ženatý, rozvedený, rozloučený atd.),
5. rodný list, oddací list a rodné listy dětí do 18 let,
6. potvrzení úřadu ochrany práce o zaměstnání od roku 1945 dodnes.

Josef V. Rejzek:

Vánoce na východní frontě

(Dokončení)

„Tady si můžeme trochu zdřímnout“ řekl krátce, a zatím co ostatní sháněli nějaké palivo, aby roztopili v proděravělých plechových kamnech, podporučík Janík se převalil do kouta na hromádku splesnivé slámy. Okamžitě spal. Ale jen co usnul, již tu byla od štábu spojka s hlášením, že nastala opět porucha telefonické linky. Co bylo dělat? Janík vstal a nastoupil se svou četou opět cestu do mrazivého pole. Nevyspalí, vymrzlí, hladoví...

Německé náboje se nepřestávaly hrát. Občas byli spojafi nuceni zalehnout do sněhu, aby se chránili před střepinami. Práce však musela být vykonána za každou cenu. Ale sotva byla jedna porucha zjištěna a odstraněna, již tu byla opět nová. Spojafi vytrvale pokračovali v opravách.

Konečně se dostali na vyvýšeninu, hustě porostlou silnými jedlemi.

Před nimi o něco níže, avšak na zcela holém, nechráněném, širokém údolí protékal potůček. Místo toto bylo úplně vystaveno německé dělostřelecké pozorovatelně, což také bylo našim spojafům velmi dobře známo.

Najednou se na mýtině objevil voják. Na hlavě měl do strany sraženou papáču, na nohou válenky, oblečen do vatových kalhot a ruské vojenské „fuafky“. Ze předu se mu ve větru plandala modrá zástěra. V jedné ruce nesl vědro, druhá mu vězela pohodlně kdesi na břiše pod zástěrou. Velitel spojafů se okamžitě zastavil, jakmile jej zahlédl.

„Tondo, koukej, kam ten chlap sprostá lezel!“ žduchl Janík do nejbližšího spojafa, který byl jeho spolurodákem z Volyně. — Voják na mýtině se zatím bezstarostně blížil k potůčku.

„Ale tohle je už stará vesta,“ zamručel nedbale Tonda. „Ten tam chodí každý den jako na pouť ke svatému Matěji. Já ho tam už viděl několikrát a kluci taky. Je to kuchař fámhle od Rusáků ze sousední koty. Říkají mu „Palamarenko“.“

„Tak co se tam fláká?“ zeptal se zvědavě podporučík Janík. „Vždyť ho tam mají Fricové jak na dlani.“

„Chodí až sem pro vodu. Říká, že tam u nich není dobrá a že ji asi Němci otrávil.“

„Ahaa, už ho mají na mušce.“ vyhrkl spěšně Janík, když najednou zavyl granát. „Pozor, jak to teď dopadne?“

Palamarenko, kuchař ruského N-batalionu, právě stanul na břehu potůčku, připravoval si v ruce vědro a shýbal se pro vodu. Vědro se však ještě nedotklo říční hladiny, když vtom tak na 20 metrů od něho dopadl granát. Ohromný výbuch a střepiny se rozstříkly až daleko po úbočí vrchu a do sosaň.

Palamarenko, aniž nabral vody, pomalu se opět narovnal, podíval se krátce na nedaleký trychtýř, pak si dlouze tím směrem odplivl a vycedil

ostře mezi zuby „Tv, tvoju mat, brodágo!“ Nato nabral vodu a odcházal, jako by se nic nestalo.

„Tovaríšče, utíkej!“ vzkřikl za ním ještě podporučík Janík. Ale Palamarenko jen nedbale mávl do vzduchu rukou. Současně ale již byl ve vzduchu druhý náboj a zápětí dopadl těsně u kuchaře — tak asi 5 metrů.

Janík hrůzou vytřeštil oči, ale nic se nestalo — náboj náhodou neexplodoval. A Palamarenko se pozastavil, ušklíbl se a v divoké radosti zařval: „Iš ty, sabáka, kudá-to on!“ — Potom odcházel.

„Tak co tomu říkáte, kluci?“ zeptal se konečně Janík, když kuchař zmizel v porostu a byl už mimo nebezpečí.

„No, byla to ohromná sranda!“ odpovéděl někdo krátce bez rozmyšlení. Janík se na něho podíval a pak pomalu, skoro přísným hlasem řekl: „Ne, tohle nebyla sranda! Tohle byla jedna z mnoha miliónů těch nepřekonatelných, ničímnezastrašených, nikým neodkoukaných, silných, ryčích ruských povah.“

Stmávalo se a naši spojafi tiše odcházeli po lince do Kružlové.

Do třeskutého mrazu mezi tmavé jedle a na zasněžené holé pláně zamžikaly z oblohy první hvězdičky.

Štědrý večer 1944! — Pokoj lidem dobré vůle! — Ale u Kružlové se ve sece stíhli i o tomto svatvečeru. Je to sice jenom ruská palba, ale stíhli se. Přesto však, sotva se setmělo, v našich zákopech se najednou objevily jedlové větve. Stojí opěně o stěny zákopů a jsou holé, bez světél, bez hřivých barev, bez pozlátka a bez všech těch vánočních dobrot — pro naše vojáky jsou to však vánoční stromky. Někde s v zákopu k sobě nějak dostali dva, tři a oslavují Štědrý večer společně.

Tady v zákopech jsou si všichni rovni, všichni jsou sbratřeni, třebaže jeden pochází kdesi z Čech, jiný z Volyně a ještě jiný ze Zakarpatské Ukrajiny. Co na tom: jejich krev, prolévána v bojích, je učinila bratry.

Právě v tomto zákopu těsně za sosaňou sosaňou jsou tři. Jako všichni tady v první linii, obdrželi i oni dnes každý m'imo normální večere ještě bílý bochníček, cigarety a kořalku. Vše bylo uloženo v koutě pod stromek. Pak se těsně sesedli a zahájili večeri.

„Tož na čí zdraví se napijeme?“ ozve se tiše hlas a ruka potmě sahá po polní čutoře, v jejímž nitru se ozve pleskot palčivé tekutiny.

„Ech, třeba na zdraví těch, kdož na nás právě v téhle chvíli vzpomínají,“ odpovídá jiný hlas, a pak už čutora koluje beze slova mezi sedícími. Na chvíli se uzavírá každý sám pro sebe. Ale kam právě v oné chvíli letí jejich myšlenky? Jistě všechny daleko do světa — jeden má snad na mysli manželku s dětmi, druhý milenku a ten třetí třeba matku. — A kolik těch myšlenek dnes letí tady

z těch našich mrazivých, sněhem zasypávaných děr!

Občas se někdo vztýčí ze zákopu a na chvíli se pozorně zadívá směrem k nepříteli, který čas od času osvětluje vystřelenou raketou mezi-frontovou bílou plochu. Pak jednou nebo dvakrát vystřelí z pušky a opět se přikrčí ke dnu zákopu. — Jinde zašteká automat, někde zas třeba „Maxim“ vyplivne několik krátkých dávek olova. Sem tam zavýje vzduchem mina nebo granát...

Na štáb praporu do Kružlové donesl kdosi stromček. Byl postaven v podlouhlé místnosti na stůl a večer se na něm objevilo několik chomáčků bílé vaty, pár ořechů a nějaká jablka. A na vršku tiše, jakoby zakřiknutě zazářila malá žárovka, vyňata pro tento večer z kapsesní elektrické svíčky. Vedle ní nesměle zamrkala jedna svíčka. — Bylo zasednuto za dlouhý, bílým plátnem pokrytý stůl — v čele u vánočního stromku velitel praporu špkt. Sedláček, dále npor. Jenč, npor. Repčín, ppor. Baconi, ppor. Suchara, ppor. Rejzek, ppor. Giglan a několik poddůstojníků. První dva pocházejí z Čech, následující dvojice ze Slovenska, ppor. Suchara ze Zakarpatské Ukrajiny a poslední dva důstojníci s přísedicím: poddůstojníky jsou z Volyně. — Za okamžik tiše povstali, zazvonil číše se perlicí se kořalkou, a někdo, jemuž tehdy selhal hlas, řekl: „Na zdraví těch tam doma!“ — Všichni zde přítomní prošli tuhými boji a jsou otužilými vojáky, ale právě v této chvíli vše se odbývalo tak tiše, v náladě víc než uskrápnuté, třeba se mnohý všemožně snažil oklamat sebe i ostatní nějakým utrouseným slovíčkem.

„Tady by nás teď měly vidět naše matky,“ řekl ještě nadporučík Jenč, když už všichni seděli zase u večere. A ta věta jakoby každého definitivně dorazila. — Konečně přišli od spojafů narychlo upečení koledníci. Zapívali několik vánočních písniček, ale to vše bylo příliš slabé — stále tu v místnosti seděla jen pouhá těla, myšlenky ty tu nebyly, ty se rozprchly daleko odtud do širého světa.

A k jedenácté před půlnocí se všichni tiše, nepozorovaně vytratili od štědrovečerního stolu.

Huboká noc byla iasná a sn' hvítil d'émantovým leskem. Měsíc zářil v plné své mohutnosti a iasu, jako by chtěl té noci provést jakousi bilanci o tom, kolik vzpomínek táh'oto toho svatvečera tam někam domů ze zasněžených, mrazem rozpukaných zákopů a také kolik matek a žen zavzdychalo toho večera vzpomínkou na své drahé: kolik dětí klečelo doma před vánočím stromkem, modlitbou prosí všemohoucího, aby jim vrátil otce.

A téže noci byl zároveň měsíc n'ým, tichým svědkem toho, jak v'ítr v korunách jedlí a buků nad zasněženými rovy zpíval „Narodil se Kristus Pán“ těm tam, kteří padli u Dukly.

Jsou to tisíce padlých Čechoslováků a desetitisíce Rudarmějců... I na ně na všechny doma někdo toho večera toužebně vzpomínal... Nedochkali se jich však, nepomohla doma ani modlitba... Ale ti padlí hrdinové nejsou zde tak úplně mrtvími — ti tu budou věčně hlásat do světa víc

J. Foitík:

Vzpomínka také jubilejní

Dostal jsem dopis od přítele z Argentiny. Ve svém dopise líčí poměry v dnešní Argentíně, píše, jak se tam měli a co se tam dělo za války, a ke konci se dotazuje na náš život od roku 1939. Mezi jiným jej také zajímá osud našeho časopisu „Krajanské listy“, jehož byl horlivým čtenářem a do něhož napsal také několik dopisů o životě našich krajanů v Argentíně. Píše: „Vím, že máte málo času a že mi nemůžete na můj dopis odpovědět, ale snad byste se mohl příležitostně zmínit ve „Věrné stráž“, jaký osud stihl Váš časopis a jak Vy jste vůbec celou tu šlamastiku přežil. Snad by to zajímalo i ostatní čtenáře Věrné stráže...“

Poněvadž je tomu právě nyní 10 let od doby, kdy vyšlo první číslo „Krajanských listů“ které později sehrály v našem odbojovém hnutí dosti významnou roli, budíž zde tedy uvedeno několik vzpomínek... skoro jubilejních...

Ke konci roku 1938 zanikl po dvacíti letém vycházení časopis „Hlas Volyně“ vydávaný v Kvasilově panem Perným. Tím se stalo, že celá naše česká větev na Volyni byla by se octla bez vlastního tisku, a to v době, kdy se již rýsovaly na obzoru důležité politické události.

V ústředí České matice školské v Lucku začalo se horečně uvažovat o tom, co dále podniknout, abychom nezůstali bez novin. Rozhodnutí bylo možné pouze jediné — vydávat nový, vlastní časopis. Byl jsem proto vybrán ústředím ČMS, abych se věci ujal. Následovala cesta do Kvasilova, kde jsem se dohodl s p. Perným o převzetí adresáře, a obdařen ještě do nového povolání cennými radami a pokyny, zahájil jsem jednání s úřady o příslušné povolení, sjednávání tiskárny, shánění materiálu a pod. 11. ledna 1938 vyšlo první číslo „Krajanských listů“, okřtěných tímto jménem na návrh p. předsedy ČMS V. Mesnera.

Časopis byl přijat téměř všude s nadšením, což potvrzovaly četné dopisy, které se v několika dnech sešly do redakce, a také se přihlásili ihned staří dopisovatelé bývalého „Hlasu Volyně“, jakož i několik nových adeptů novinářského řemesla. Také předplatné se potěšitelně sblížalo a tak také obavy před finančními těžkostmi, které trápily Matici jako vydavatele, se brzy rozplynuly.

Rád vzpomínám na ty začátky, i když byly dosti těžké. Třebas jsem

než ústy živého člověka, že na této společně prolité krvi bylo založeno věčné přátelství dvou slovanských národů. Zůstanou zde pro všechny časy monumentálním pomníkem přátelského soužití mezi národy SSSR a ČSR.

měl za sebou řadu let spolupráce s „Hlasem Volyně“ a šest let redigování „Zornice“, přece jsem trochu zakolísal, když jsem měl dátí dohromady první číslo časopisu, který měl býtí mluvčím celé naší české větve v Polsku. Připravil jsem si proto materiál a rozeběhl se k p. učiteli Josefu Vlkovi, starému literátu, který měl v těchto věcech bohaté zkušenosti. Pan Vlk mne přijal velice vlídně a ochotně mi v mnohem poradil. Když jsem jej však prosil o stálou spolupráci, laskavě mi vysvětlil, že se na to již nehodí, že je ze starého vydání, že je nyní nová doba, plná ruchu a že proto ty noviny musí dělat někdo mladší, kdo stačí na přítomné tempo událostí. Musel jsem uznat, že starý pán mě pravdu, a hledal jsem ve svém okolí mladší spolupracovníky. Mezi nimi byl na čelném místě p. Malinský a také p. Jar. Parma, ředitel školy ČMS v Lucku. S ním jsme tak mnohý článek pro K. I. „propiloval“...

V březnu se konala ve Zdobunově valná schůze ČMS a na ní bylo rozhodnuto, že časopis nadále nemůže vydávat ČMS, jelikož by se snadno mohlo stát, že časopis svým případným postojem k některým politickým událostem by mohl uškodit Matici, která byla organizací nepolitickou. Později se ukázalo, že to bylo rozhodnutí velice moudré, poněvadž časopis se stal pak výslovně politickým mluvčím celé naší menšiny, což by nebylo dobře možné, kdyby jeho vydavatelem byla zůstala Matice. A tak od té doby jsem se stal nejen redaktorem, ale také vydavatelem Krajanských listů, jediného to našeho časopisu v Polsku.

Tištění v cizí, k tomu nečeské tiskárně činilo ustavičné potíže. Nezbyvalo proto, než založit vlastní tiskárnu. Rozejel jsem se proto zase do Kvasilova a dohodl se s p. Perným o převzetí tiskárny bývalého Hlasu Volyně. V květnu jsem tiskárnu převzal do Lucka, najal pro ni byt, doplnil ji nutným zařízením, a ještě v téže měsíci jsme vytiskli několik čísel ve vlastní tiskárně. Tím se také pro časopis získala pevnější finanční základna, neboť v tísnivých dobách tiskárna dovedla hradit ze svých příjmů platy, na něž časopis nestačil. V té době přišel také do redakce jako stálý spolupracovník p. J. V. Rejzek, který svými neobyčejnými schopnostmi znamenal velký přínos časopisu.

V září 1938 narodil se Krajanským listům kamarád. Po dohodě s českými učiteli a výborem ČMS začali jsme vydávat pro naše české děti čtrnáctidenník České kvítko. Byl to velice roztomilý a graficky nádherně vybavený časopis, který se líbil nejen našim dětem, rodičům a učitelstvu, ale také i polským veřejným pracovníkům.

Do radostné, harmonické práce zaskřípal neharmonický zvuk...

Silený Adolík začal s prováděním svého ještě šilenějšího plánu...

Směsice událostí, v nichž se obyčejný smrtelník nedovedl ani dobře orientovat. Krajanským listům nastal těžký úkol: informovatí správně své čtenáře o všem tom, co se děje. Byla to práce velice nesnadná, neboť události šly rychle za sebou, nedávajíc možnost posuzování z časového odstupe a kromě toho veškeré zpravodajství bylo krajně nespolehlivé. V ČSR tiskové zprávy přišly rychle podléhaly politické konstelaci, polské zpravodajství bylo Československu nepřátelské. Nezbyvalo, než narychlo vytvořití vlastní zpravodajství jak v Polsku, tak v ČSR. I to se díky pochopení upřímných a národně vědomých lidí podařilo, a tak se stalo, že i když po 15. březnu 1939 veškerý český tisk byl zgleišaltován, Krajanské listy měly přesně a objektivně zprávy o všech událostech v Polsku, v ČSR a celé cizině. Dlužno zde vzpomenoutí vydatné pomoci dnešního velvyslance v Polsku, tehdy tiskového attaché dr. Hejreta, který podával původní zprávy o zahraničním odboji, vedeným prezidentem dr. Edwardem Benešem.

Protektorát! Jako hromová rána působila tato událost na všechny volyňské Čechy. Republika, ta každému českému srdci drahá československá republička přestala existovat!

Přestala?

Ne, nikdy!

Alespoň pro nás ne, a toto své přesvědčení jsme také tlumočili celé své čtenářské obci. Republika byla sice obsazena nepřitelem, ale byl to čin násilný, nespravedlivý a musí být odčiněn! Podlý vetřelec zase opustí naši drahou vlast a ona zase bude svobodná. Není ještě možno určit, kdy se tak stane, ale stane se tak určitě. Je k tomu však třeba obětavé pomoci každého poctivého Čecha, ať je kdekoli na zeměkouli. Vždyť máme v zahraničí svého drahého presidenta, půjdeme za ním v odboji, a to je zárukou, že náš boj bude korunován úspěchem. To bylo evangelium, které Krajanské listy hlásaly všemu českému lidu, a byly slyšeny. Byly slyšeny nejen v Polsku, ale také v ČSR, kde protektorátní mocipáni vypsalý za jejich čtení pokutu 10.000 Kč, a byly slyšeny také v celém ostatním svobodném světě, kde se jen nacházela česká věrná srdce. V našem adresáři nám nechyběl téměř žádný stát světa, kam bychom byli K. I. nepošílali, ať už to byly státy

Ameriky Severní a Jižní, nebo Nový Zéland, Kapské Město, nebo Mandžukuo.

Pak udeřilo. Ztřeštěný natěrač stěn, zpítý slávou laciných úspěchů, sáhl ke zbrani a obrátil ji proti tomu, kdo se mu první postavil na odpor — proti Polsku.

Vědělo se však, že je to zápas nerovinný, že Polsko brzy podlehne přesile. Nicméně s určitým odlehčením jsme uvítali prvníblesky bouře, neboť jsme věděli, že se z ní zrodí svobodné Československo ve svobodné Evropě.

Krajanské listy z prvního září 1939 byly ještě odevzdány na poštu, ale tato je rozeslala již jen do některých míst. Příští číslo zůstalo zložené na tiskárenském stole, ale do lisu, nového lisu, zakoupeného jen asi před třemi týdny, se nedostalo.

Nemohu zde nezapomenout na vydatnou pomoc opravdových přátel, kteří se skutečným sebezapřením a velikou obětavostí pomáhali v díle, které mělo tak velký význam, ať už to byl p. Vl. Hybner, duše naší administrace a vedoucí drobné kroniky,

nebo páni Hovorka, Novotný, Žitný, Řehák, Valeš, kteří s jednoduchým tiskářským zařízením dovedli dělat pravé divy. Budiž jim za to dík!

A ke konci malé vysvětlení. Ptáte se přáteli Nesvadbo z Argentiny, jak jsem unikl gestapu. Docela jednoduše: zůstal jsem na Volyni mezi svými a svojí mne nezradili. Prostě se nenašel mezi našimi lidmi na Volyni Jidáš, který by byl za třicet stříbrných prodal gestapu. Česká Volyně zrádců neměla...

Různé zprávy

Slechetný čin volyňského bratrstva v Bitozevsi

Dne 10. t. m. navštívil nás br. Ing. Pokorný s bratrem Jiráskem a předali nám Kčs 17.124,30 Kčs na humánní účely volyňských bratří. 10.000 Kčs věnovali Studentským domovům volyňské mládeže a částku 7.124,30 Kčs na Malínský fond. Prostředky tyto byly získány pořádáním volyňského plesu dne 6. I. 1948 v Bitozevsi, který byl nejzdařilejší událostí v obci. O zdar se přičinili všichni volyňští krajané, zejména příslušníci II. odboje, a z místních br. Prusík, Košnar a jiní. Ze spolků byl to lovecký spolek v Postoloprtech a v místě. Z okolí byly to obce, které svou pomocí přispěly k zdatu volyňského plesu: Postoloprty, Vidovle, Staňkovice, Tvřšice, Výškov, Blažim, Trískolupy, Břvany, Rvenice, Vrtka, Semenkovice, Tatinná, Rybnány, Trnovany, Bezděkov, Počerady a j.

Vzdáváme tímto vřelé díky bratřím v Bitozevsi, zejména pořadatelům za uspořádání a klademe je za vzor všem krajanům ve vlasti, které prosíme, aby při všech příležitostech pamatovali na humánní úkoly volyňského bratrstva. Zejména však děkují Studentské domovy volyňské mládeže, kterým věnovaná částka zaplatila činži a otop pro 60 studentů na 2 měsíce. Hřejivé vědomí dobrého skutku nechť je všem odměnou!

Vol. krajané v Kanadě - Morden Manifoba uvítali dr. Karase

Velkou událostí u nás v Kanadě byla návštěva dr. Fr. Karase, vrch. odborového rady min. informací, který při své cestě Kanadou zavítal k nám 22. prosince 1947. Je to druhá návštěva za 20 let, která nás přijela povzbudit a utvrdit v naší lásce k vlasti a k rodnému kraji. Na nádraží byl dr. Karas uvítán bratry Štěpánem Fialou, Alex. Cholemským, Jar. Balounem a Ant. Mikuláškem. Uvítání se také účastnil p. Donkin, starosta města Mordenu. Dr. Karase poznali jsme podle toho, že držel při vystoupení z vlaku naši Věrnou stráž. Poté měl přednášku v Městské síni, která byla přeplněna. Mluvil o staré vlasti a seznámil nás se vším, co se stalo. Vysvětlil, proč nežádoucí prvky maďarské a německé musely z ČSR, mluvil o dvoutletce a

také o obětech, které byly přineseny na oltář svobody našeho národa. Slyšeli jsme o Malíně, Lidicích a koncentračních táborech. Odměnou byla bouře potlesku.

Po přednášce byly různé dotazy, které byly dr. Karasem k spokojenosti zodpovězeny. Význam návštěvy dr. Karase v Kanadě je velký. Sblížil nás navzájem mezi sebou a také s osatním obyvatelstvem Kanady, která je naší novou vlastí. Filmy, které byly promítány, byly důstojným zakončením tohoto tak významného shromáždění. Před rozchodem byla vykonána sbírka br. Balounem ve prospěch vol. vdov a sirotků, která vynesla 55 dolarů. Po přednášce byl pan dr. Karas hostem br. Cholemského a u br. Minaříka byla intimní beseda, která byla pro nás nekonečně krásným vzpomínáním na naše drahé Volyňské doma ve vlasti. Při té příležitosti jsme také vzpomněli Věrné strážce a všech krajanů volyňských, kterým posíláme srdečný pozdrav a přání všeho dobra v roce 1948.

Věrné strážní přejem stovky nových odběratelů u nás i doma. Váš
Štěpán Fiala,
Roland Manitoba Canada.

Informace pro volyňské krajany v Americe

Poděkování. Kruh přátel volyňských Čechů v Žatci děkuje všem krajanům v zámohí, zejména v Kanadě a USA, za veškerou pomoc, kterou mu poskytl. Láska, s jakou tak bylo učiněno, zaslouží si náš obdiv a lásku. Prosíme, aby ani v roce 1948 nebylo zapomenuto na humánní účely, zvláště pak na Studentské domovy volyňské mládeže, které pečují o více než 60 studentů z Volyně a které za pomoci krajanů v zámohí hodláme letošního roku do budovat. Příspěvky neposílejte však přímo, nýbrž na Čs. národní sdružení v Torontu, 45 Richmond St. West, Ontario Canada, které zařídí nákup věci, jež dosud postrádáme.

Odběratelům Věrné strážce. Více než 300 krajanů v Americe odebrá tento oblíbený časopis volyňských Čechů v ČSR. Prosíme velmi snažně, aby předplatné za Věrnou stráž posílali rovněž na Československé národní sdružení, 45 Richmond St. West, To-

ronto Ontario. Prosíme, aby na poukazu bylo poznamenáno: „Předplatné za Věrnou stráž“.

Informace krajanům v Americe podá Ing. Mráček z Toronta, který navštívil středisko volyňských krajanů Žatec, kde také měl přednášku o životě krajanů v Kanadě. Tento také navštívil několik míst, osídlených volyňskými krajanými.

Studentské domovy volyňské mládeže. Za význačné pomoci zámořských krajanů vybudoval Kruh přátel volyňských Čechů v Žatci tyto domovy pro studenty z Volyně v SSSR. V domovech našlo druhý domov 63 studentů, kteří z největší části studují na žateckých středních školách, kde jsou zvláštní volyňské třídy. Studenti jsou většinou nemajetní, sirotci, polosirotky a nedosídlení. Domovu se nedostává povlaků na příkrývky a některých potravin. Prosíme drahé krajany v zámohí znovu o pomoc, kterou zprostředkuje Čs. národní sdružení v Kanadě. Bůh zaplat!

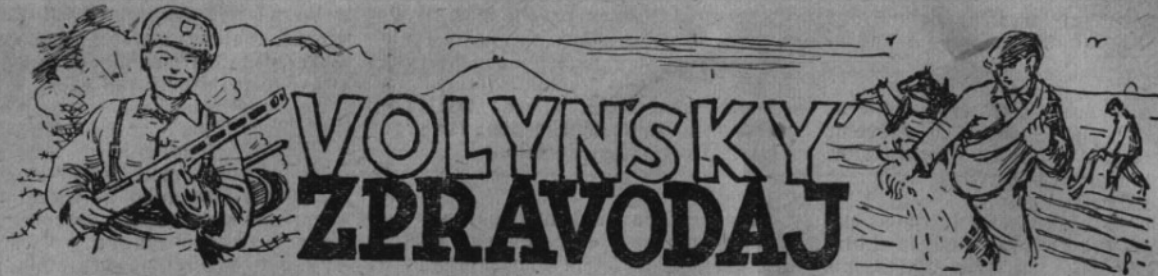
Návštěva z Kanady. Pan Dvořák z Kitscheneru dlel v ČSR na návštěvě a navštívil krajany jak v Čechách, tak na Moravě. Děkujeme za tento milý zájem.

Radostná zpráva ze Studentských domovů. Pedagogický dozor z pověření reálného gymnasia nastoupil v Domovech pan prof. Kubík. Mateřskou stránku v Domovech převzala pí Svárovská, choť býv. čs. konsula v Polsku. Tím je odstraněn kámen, který působil KPVC velké starosti. Vítáme je a s nimi i 60členná rodina Domovů.

Poděkování. MNV v Žatci daroval Studentským domovům vol. mládeže v Žatci 100 kg brambor, které mu darovali školní děti z Liběšic. Samospráva Domovů vřele děkuje.

Blahopřání. Dovidáme se radostnou zprávou, že přítel volyňských krajanů ředitel Okresní záložny hospodářské v Žatci br. Josef Hamza vstoupil do manželského stavu s Helenkou Pluhařovou. Na prahu nového života dovolujeme si upřímně blahopřátí.

Věrná stráž a Kruh přátel volyňských Čechů v Žatci.

Zprávy svazu

Gen. Bejl — hlavní plnomocník čs. vlády pro reemigraci vol. Čechů — děkuje

Svaz Čechů z Volyně věnoval gen. Bejlovi, hlavnímu plnomocníku čs. vlády pro reemigraci vol. Čechů, upomínkovou plaketu jako vyjádření naší vděčnosti za úspěšné provedení vol. reemigrace. Gen. Bejl poděkoval srdečným dopisem, který uveřejňujeme:

Vážení a milí přátelé!

Dostal jsem Váš dárek právě k vánočním. Vaše srdečná a upřímná pozornost mně velmi překvapila a hluboce dojala. Nečekal jsem to, protože má snaha provést úkol svěřený mi při Vaší reemigrace co nejlépe, neprýstila jen ze cti, že mi byl tento úkol svěřen, ale také z obdivu a lásky k Vám všem, pro Vaši pomoc a oběti, které jste v obou světových válkách přinesli pro naše osvobození. Tato Vaše pomoc jak za první světové války, tak Vaše veliké oběti a láska v uplynulé válce pro náš boj za svobodu našeho národa a vlasti zůstanou navždy zářivou a trvalou skutečností v historii našeho národa a státu.

Děkuji Vám upřímně za Vaši pozornost a slova vyrytá na dárku. Láska a péče k Vám byla a zůstane pro mne vždy příkazem prýsticím z nehlubšího srdce.

Zdraví Vás všechny a děkuje Vám Váš oddaný gen. Bejl Jindřich.

Daňové slevy

Podle výnosu ministerstva financí čj. 2347—47—VIII/2 ze dne 16. I. 1947 a čj. 139.083/47—V/5 z 8. VII. 1947 jsou volynští Češi osvobozeni od přímých daní státních za berní roky 1947—1948 a od daní z obrátu za léta 1946—1947 a mají dokonce nárok na vrácení těchto daní pro případ, že je již zaplatili. Stává se však velmi často, že si vol. Češi nesprávně vysvětlují obsah citovaných výnosů a odmítají platit všechny dávky a poplatky, o kterých není v uvedených výnosech zmínka.

Upozorňujeme proto na některé věci v souvislosti s daňovými úlevami.

1. Daňové úlevy se nevztahují na objekty, které jsou pod národní správou reemigranta a nejsou dosud jeho vlastnictvím. Národní správce-reemigrant má nárok jediné na slevení nebo vrácení daně ze mzdy za rok 1946—1947.

2. Právní jednání, písemnosti a úřední úkony související s nabytím hospo-

dářství (založením zdejší hospodářské existence) a s provozováním takového hospodářství jsou osvobozeny od poplatků a dávek (daně z obohacení), pokud nárok státu na ně vzniká do konce roku 1947.

3. Osvobození toto netýká se však dávek a poplatků předepisovaných ve smyslu platných předpisů místními národními výbory a místními správními komisemi. Jsou to zejména dávky z používaných místností, z nápojů, ze psů, z elektrické energie k účelům osvětlovacím, ze hry v karty, z návštěví, poplatky za úřední výkony při vystavování dobytých pasů atd.

4. Upozorňujeme dále, že vrácení daní neb jejich převedení na roky příští se prozatím neprovádí a bude nařízeno ministerstvem financí berním úřadům až po předložení kompletních seznamů vol. Čechů, které se u MSP sestavují. Neopomíňte se proto přihlásit u MSP dle směrnic Svazu Čechů z Volyně uveřejněných ve Věrné strážce čís. 49, roč. II.

Daňové slevy se vztahují pouze na reemigranty z Volyně a neplatí pro reemigranty z jiných zemí neb z vých. obl. SSSR.

Svaz Čechů z Volyně doporučuje, aby vol. Češi, kteří již daně zaplatili, nežádali jejich vrácení, ale aby je převedli na příští roky. Je to v zájmu berních úřadů i v zájmu vol. reemigrantů. Skpt. Kozák.

Definitivní státní občanství

Svaz Čechů z Volyně obrátil se na Zemský n. výbor v Praze a Brně se žádostí, aby byly urychleně a přednostně projednávány žádosti vol. Čechů o definitivní čs. stát. občanství a stanoven jednotný postup v této věci. ZNV v Praze vyřídil takřka obratem náš přepis. Vzhledem k důležitosti celé věci otiskujeme v plném znění obsah odpovědi a upozorňujeme všechny vol. Čechy, aby postupovali přesně dle pokynů ZNV.

„Vlády SSSR a ČSR uzavřely dne 10. července 1946 dohodu ohledně sovětských občanů české a slovenské národnosti žijících na území bývalé Volynské gubernie, podle jejíhož 1. článku jim bylo umožněno optovati pro československé státní občanství a přesídliti do Československa. Dohoda ta nebyla dosud ústavně schválena a proto nebylo její znění uveřejněno ve Sbírce zákonů a nařízení. K provádění dohody byla vyslána na Volyn smíšená československo-sovětská komise, která optanty prověřovala a jim vystavovala opční osvědčení, na jehož

podkladě osoby v něm uvedené se staly československými státními občany, a to se všemi důsledky.

Kdo je tudíž v držení takového opčního osvědčení, nepotřebuje o dnešním svém československém státním občanství od zemského národního výboru žádných dokladů. Pro běžnou potřebu musí si však vyžádati v příslušném okresním národním výboru normální osvědčení o československém státním občanství. Poněvadž optanti byli již na Volyni prověřováni, nemusí k své žádosti přikládati osvědčení o národní a politické spolehlivosti.

Kdo v době úřadování Smíšené komise nebyl na Volyni přítomen a nebyl podělen opčním osvědčením, jako na příklad příslušníci armády a pod., ten si podá prostřednictvím Vašeho Svazu žádost o udělení československého státního občanství k zemskému národnímu výboru v Praze, pokud bydlí v Čechách, a připojí své osobní doklady v opisech a hlavně potvrzení vojenských úřadů o konání činné služby v zahraniční armádě, po případě uvede z jakých důvodů nedostal opční osvědčení.

Domovské právo budou určovat národní výbory podle ustanovení §§ 18 a násl. domovského zákona č. 105/1864 ř. z. Aby volynským Čechům se co nejrychleji dostalo do rukou dokladu o zdejší státní občanství a šetřením usnadnil průtah ve vyřízení žádosti, vydával zemský národní výbor z počátku všem žadatelům, kteří neměli v žádosti připojeno opční osvědčení naturalizační listiny a tak se mohlo státi, že dotyčný žadatel měl v rukou opční osvědčení i naturalizační listinu, což není věci nijak na závadu.

Žádosti prostřednictvím Svazu v posledních dobách sem došlé se vyřizují podle vývodů výše uvedených a okresní národní výbory se vypořádávají opisech, aby bylo jasné, že osoby jsoucí v držení opčního osvědčení a ty, které jsou v něm uvedené, jsou československými státními občany.

Zemský národní výbor se postará mimo to, aby zákonné ustanovení ohledně státního občanství volynských Čechů byla uvedena ve všeobecnou známost a snaží se o rychlé zapojení našich nových občanů do společné práce pro hospodářský rozmach v naší vlasti.

Máte-li ještě nějakých pochybností ve věcech státního občanství, napište sem a každý Váš dotaz se urychleně zodpoví.

Referent:
v z. Říha v. r.“

SVAZ ČECHŮ Z VOLYNĚ V ŽATCI S KRUHEM PŘÁTEL VOLYŇ. ČECHŮ

USPOŘÁDAJÍ V NEDĚLI 25. LEDNA 1948

O 20. HODINĚ NA STŘELNICI V ŽATCI

druhý ples

volyňských Čechů

RÁZ: MAŠKARNÍ BÁL NA VOLYNI

Masky vítány - Účinkují 2 městské hudby kapelníka Svobody - Tombola - Vstupné 40 Kčs., vojsko a studenti 20 Kčs. - Reklamace pozvánek a předprodej v administraci věrné stráže, Žatec, náměstí Dr Edvarda Beneše číslo 155 - Telefon číslo 550

UPŘÍMNĚ ZVE PLESOVÝ VÝBOR

Zpravodajství volyňského plesu v Žatci

Všichni Volyňští na II. volyňský ples. Ještě větší zájem než loni jeví se o volyňský ples v Žatci dne 25. ledna 1948, který tentokrát bude mít ráz „Maškarní bál na Volyni“. Všude se připravují masky a obleky, jaké kdo má. Vyhrávají budou dvě hudby kap. Svobody a kdekdo se na bál těší. Přijdete i Vy?

Vstupenky na ples. Plakáty, pozvánky i vstupenky byly na blízké obce kolem Žatce rozeslány s příslušnými pokyny. Do všech obcí pozvánky neposíláme, těm platí pozvání Věrné stráže, které v tomto čísle přinášíme. V každém případě prosíme vzdálenější krajan, aby si vstupenky písemně objednal, neb zatelefonoval na číslo 550 do administrace Věrné stráže, Žatec, nám dr. E. Beneše 155.

Pořadatelská služba na plesu bude fungovat jako loni. Prosíme ty bratry v Žatci, kteří by se jí chtěli účastnit, aby se přihlásili ve Věrné stráž. Jinak veškerá tíha leží na mládeži.

Dekorace na bál. Dekoraci Střelnice provede br. Stěpán za pomoci volyňské mládeže, jejíž předsedou je br. Václav Zidlický.

Důležité upozornění. Ty, kterým jsme zaslali pozvánky současně se vstupenkami, prosíme, aby je do 23. t. m. zaplatili nebo nerozprodané vrátili ve Věrné stráž. Nevrátili je, budou je muset zaplatit. Plesový výbor děkuje za tuto službu a doufá, že se tak stane co nejdříve.

Panečku to bylo něco

Zadumán jdu po ulici, mám plno práce a ty všelijaké problémy své i cizí, nemám čas ani zvednout oči. A tu se nedivte, že někdy přehlédnu někoho známého, kterého potkám. Ale za mnou se ozve hlas: „Mistře, vy jste mě nepoznal?“ A vskutku jsem ho nepoznal! Vidím, stojí přede mnou místo člověka zmodralé oči a vyražený zub. Namáhám svou paměť a chci tohoto „zřízeného“ pána poznat. Nakonec jsem se poddal. Ano, byl to známý.

„Kdes k tomuto masakru přišel?“

„No,“ povídá, „byla u nás zábava a tak jsme se pobavili a výsledek vidíš; ale já jsem mu také dal.“

Věřte mi, bylo mi hanba s tímto hrdinou stát na ulici, stále jsem se ohlížel, nevidí-li mě někdo. Stále mě přitahovali ty modřiny, bylo mi ho líto, styděl jsem se, zlobil a nevěděl jsem, mám-li mu vynadat nebo utéct. On vypráví jak se to zběhlo a jeho vyprávění není nijak skromné, on dělá hrdinu. Povídám mu:

„Vy tomu říkáte hrdinství a já hulvátsví. Proč se perete?“

„On začal.“

„Tak jste se mu měl vyhnout, vždyť není hrdinství se prát. Není to důstojné

slušného člověka. Urazí-li mě někdo, od toho zde máme zákony, mám možnost se ohradit a získat satisfakci. Takhle budete za toto hrdinství popotahován vy a pak také pokuta, placení bolestného a ostuda.“

„Teď právě jdu z úřadu.“

No a tam mu to napařili za toto hrdinství. Panečku, to byla zábava, to bylo něco!

V životě jsem se s nikým nepral, ani jako kluk ne. Vždy, když se sejdou s hulvátém, který by chtěl být sprostý aneb se prát, odejdu od něho a mám pokoj. Radím vám, dělejte to také. Dokázali jsme, že se nebojíme nepřítel, ale toto není boj a proto i když se má něco takového semlít, odejdu stranou. Kdyby to, tak udělali všichni, nezůstal by na místě nikdo, kdo by se chtěl prát. Na účty jsou účtárny, na pořádek policie a pro nás jsou zábavy, abychom se bavili! V. L.

Dary na pohoštění. Ti, kteří chtějí přispěti bufetu, mohou tak učiniti do pátku 23. t. m. ve Věrné stráž v Žatci. Pohoštění ujala se se stejnou vervou jako loni p. Svárovská.

**Volyňským krajanům a všem zemědělcům na Žatecku v roce 1947
dobře sloužilo**

Hospodářské družstvo

skladištní a výrobní v Žatci, zaps. spol. s r. o.

Telefony: 713—613, strojní odd. 481, dobytkářské odd. 482, bramborářské oddělení, oddělení stroj. hnojiv, uhlí a dříví 657, oddělení zeleniny 675

Skladiště Žabokliky, tel. 44, Měcholupy, tel. 4434, Trnovany (tel. Liběšice 11), Kounov, tel. 10

Stejně tak, ba ještě lépe bude tomu v roce 1948

**Na poukazy
ministerstva zemědělství**

poskytuje

30% slevy

firma

H. NEUMANN

velkoželezářství, ŽATEC

nakoupíte-li podkovy, podkováky, ozuby a hmatce, srpy, vidle a kopáče na hnůj, vidle na seno, brambory a řepu, komerční pluhové ostří, rýče a kosy

Družstvo

BUDOUCNOST

v Rakovníku

se svými prodejny v celém kraji v roce 1947 dobře sloužila našim krajanům a úspěšně bojovalo proti drahotě

Stejně tak bude tomu v roce 1948

Věrná stráž vychází jednou týdně. Vydává Svaz Čechů z Volyně nákladem vlastním. Odpovědný zástupce listu redaktor Jaroslav Chudoba. Red. a admin.: Žatec, nám. dr. E. Beneše 155, tel. 550. Tiskne „Svoboda“, fil. v Žatci, telefon čís. 374. — Používání novinových známek povoleno ředitelstvím pošt a telegrafů v Praze, čj. IA-Gre-2372-OB. Dohlédací poštovní úřad Žatec. Předplatné na rok 1948 je 150 Kčs. Konto poštovní spořitelny č. 14939 — Okresní záložna hospodářská Žatec.